

Balada - epitaf

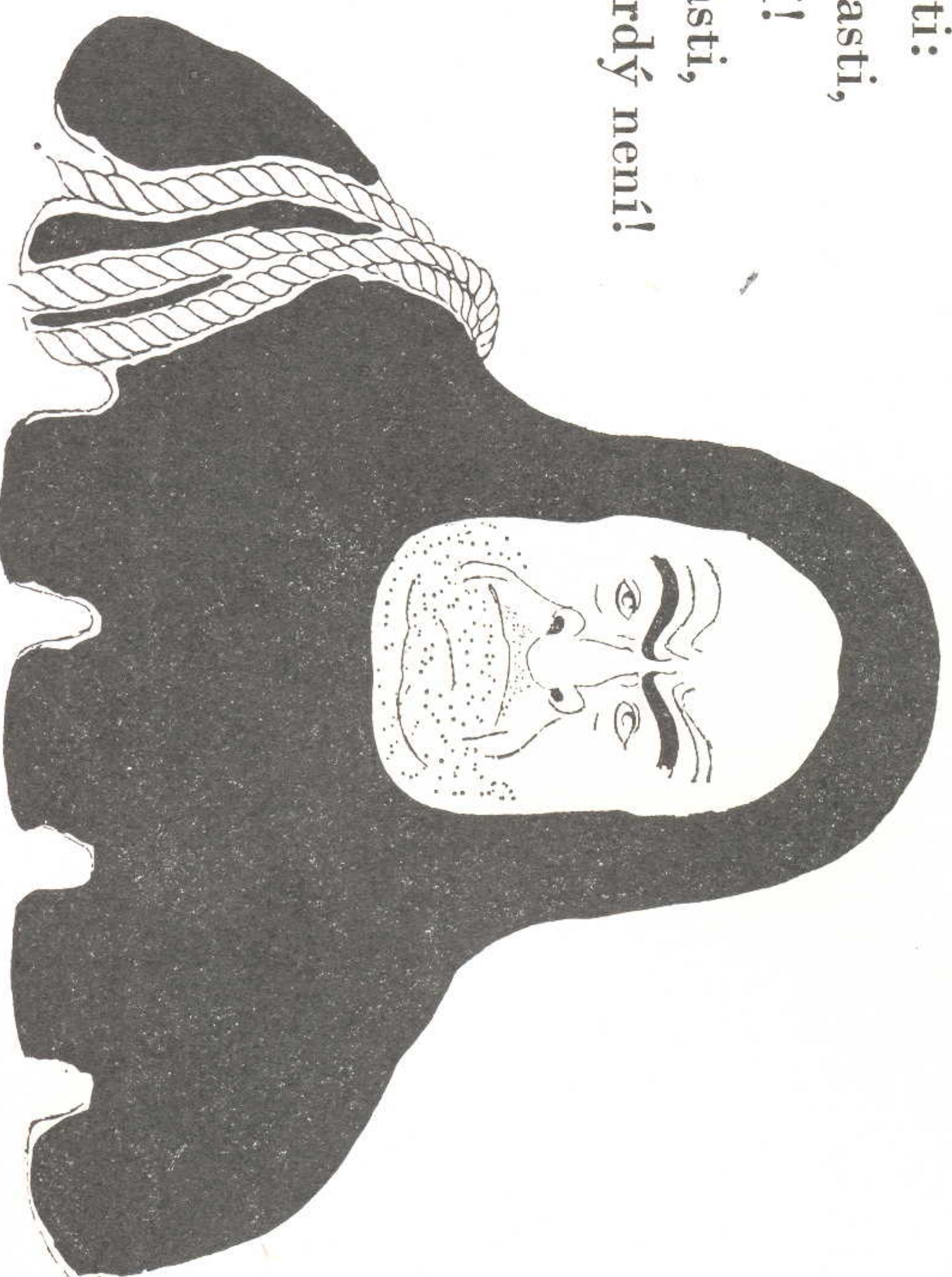
JIŽ VILLON NAPSAL SOBĚ A SVÝM DRUHŮM, KTERÍ S NÍM
BYLI ODSOUZENI K OBĚŠENÍ

Kdož, lidé bratří, přežili jste nás,
nebudte na nás krutí v srdcích svých:
tím spíše Tvůrce milost vám dá zas,
čím hloub vás nešťastníků dojme hřích.
Zde zříte pět či šest nás visících:
to tělo, jež jsme zvyklí byli pásti,
tlí sežráno; nás vizte se tu třásti —
nás: kosti, jež se v prach a popel mění.
Nechť nikdo nesměje se naší strasti,
však Boha proste, ať k nám tvrdý není!

Nemějte ve zlé, bratry zvem-li vás,
třeba nás ortel podle práva stih;
a přimluvte se (zlomili nám vaz,
a víte přec, že vedle rozumných
jsou lidé, z nichž se dere smích a psych),
aby Syn Panny nebyl bez účasti:
kéž dá nám pít své milosti a slasti,
odvrátě od nás věčné zatracení!
Zlo nemůže nás, nebožtíky, másti,
však Boha proste, ať k nám tvrdý není!

Děšť pere nás a bílí drahný čas;
pak, černí, schnem, jak úpal na nás dých.
Dík vranám, strakám bez vousů jsme, řas
a bez očí — jen díry místo nich —
a klátíme se každý jako vích,
teď sem, teď tam, jak vítr do nás mastí
a třepe námi, až to kostrou chrastí.
Jsme rozklováni. Jsme jak prostřeleni.
Střežte se stopou naší bandy krásní,
však Boha proste, ať k nám tvrdý není!

Slyš, pane Kriste, v nebeské své vlasti:
Kéž nestrhne nás ďábel do propasti,
z těch hrůz a úctů kéž jsme vypuštěni!
Váš vtip se, lidé, nechtěj na nás pásti,
však Boha proste, ať k nám tvrdý není!

Balada o odvolání

KTEROU VILLON NAPSAL V LEDNU 1463 PO ŠTĚ
PŘETRPĚNÉ ZKOUŠCE VODOU

Nu, byl jsem blázen, klíčnicku,
s tím odvoláním? Na mou duchu,
i zvíře má tu taktiku,
když cítí, že má škvora v uchu
a vši mu lezou po kožuchu.
A když mi pro nařčení lichá
zakvílel žal m smrti v sluchu,
tak co? že měl jsem zůstat zticha?

Balada závěrečná

Tot k závěti Epilogus:

Chudák už dotrpěl Villon.

Jděte mu, lidi, na funnus,

až uslyšíte zvonit zvon.

Váš oděv nachový měj tón:

lásky se mučedníkem stal,

jak na své varle přísáh on,

než se světem se rozžehnal.

A když už nadcházal mu skon,
co myslíte, že udělal?
Máz burgundského vyzunk on,
než se světem se rozžehnal.

Žil jako štvanec, byl to hnus;
láska naň podnikala hon,
i musil se dát na poklus,
a odsud až po Roussillon
křovisko není ani strom,
kde by byl rukáv nenechal
a kazajku či pantalon,
než se světem se rozžehnal.

Hadříčku zbyl mu sotva kus,
když smrt si přicházela proň,
a zakusil i horších hrůz:
byl zdrán jak od trní či spon
— věřte, já nejsem fanfarón —,
to ostěn lásky tak ho zdral;
i vydal ještě lásky ston,
než se světem se rozžehnal.

